

6138

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

ANGLO-XINO-JAPONESERÍAS

JAPÓ:—¡Quín tall més hermós!
¡Jo tot sol me 'l menjaré.

L' INGLÉS:—No; qu' ets massa nano:
fuig, que jo t' ajudaré.

La qüestió del dia

INTERVIEW AB UN CAPELLÀ

altre dia vaig anar a fer una visita a un reverendo, al objecte de conèixer l'opinió del clero respecte a la invasió creixent de les ordres religioses. Fins ara 'ls capellans no han manifestat en públich lo seu pensament sobre un punt per ells tan interessant. Unicament lo bisbe de Vich publicà en lo *Butlletí oficial eclesiàstich* de aquella Diócesis un article, que ab tot y ser molt llarch, no 's distingeix pas ni per la seva claretat, ni per la fixesa de las sévas conclusions. Lo Dr. Morgades vol y dol, rezela y transigeix, sense comprendre que las cosas van posantse de tal manera, que dintre de poch será precis plantejar la qüestió en aquesta forma: «O ab los frares ó contra 'ls frares: ó sobran los convents ó sobran las iglesias».

Si siguiés qüestió únicament de la desinteressada conquesta de las ánimas, menos mal. Lo clero regular y 'l secular junts ó separats podrien treballar en aquest sentit sense destorbarse. Pero no 's tracta sols de objectius merament espirituals: hi ha de per mitj ademés, y es tal vegada lo preferent, lo que 'ls catalans ne dihen las *garrofes* y lo que 'l Sr. Mañé y Flaquer, en la seva última dominical ne deya *el garbanco*. Frares y capellans son homes y com a tals están subjectes a las necessitats del ventrell y als estímuls y apetits de la copdicia. La lluyta pel cigró será sempre la característica de totas aquestas rivalitats.

Lo reverendo a qui vaig anar a veure, en busca de impresions, va confirmar de plé lo que jo ja sospitava. Precisament se tracta de un capellà laboriós y honrat, que si no es pare de familia (no té siquiera majordona) es un bon fill dels seus pares anciáns y un bon apoyo de tres germanas solteronas. Ell ha de mantenirlos a tots, y no conta mes que ab los escassos emoluments que li proporciona l' exercici del seu ministeri y ab lo producte de la missa. Fins ara s' havia ajudat sent de professor en un collegi de segona ensenyansa agregat al Institut; pero 'l collegi ha hagut de plegá 'l ram, victima de la competencia que li feyan las ordres religioses, y 'l pobre capellà s' ha quedat sense aquest recurs.

Vaig trobarlo, com es natural, molt amohinat y no poch afligit, confessantme ingénuament que 'l porvenir l' espantava.—Ab franquesa—va dirme—si las cosas van seguint aixis, no sé pas de qué farém mánegas. Las ordres religioses, protejidas per altas influencias, alentadas per alguns magnats millonaris, posseedoras de magnífichs edificis que son l' antitesis de la humillat cristiana, van arramblant ab tot, sense miraments de cap mena.

—Es a dir que segons vosté, no 's contentan sols ab monopolisar l' ensenyansa?

—Fugi d' aquí. La qüestió de l' ensenyansa es lo que 's veu; hi ha ademés lo que no veu ningú; pero que bé ho trobém nosaltres, en nom de Deu. Las ordres religioses, y en especial los Jesuitas, tenen una organizació poderosa, ab ramificacions en tots los ordres de la vida, en la gran industria, en lo gran comerç, en la banca, per fi, en tots los elements de l' activitat y la riqueza. Aixis, mentres nosaltres, pobres capellans, situats en las platjas del mar del mon, som tristos pescadors de canya, que la major part del temps perdém tot lo sant dia, sense atrapar ni un trist xanguet, ells se llansan mar endintre, extenen las arts y las treuhen sempre plenas fins a reventar de llusos, llobarros y altres peixos grossos y succulents. ¡Y encare pesquessin sempre ab xarxa! Algúnas vegadas emplean també 'ls medis prohibits per las lleys: algunas vegadas fins pescan ab dinamita.

—O sino que ho digui *nuestro querido Salvador* ¿veritat?

—No sigui maliciós.

—Vaji explicantse. De manera que 'ls recursos del clero cada dia disminueixen.

—Borrango! ¡Y de quina manera! Segueixi una per una totas las parroquias de Barcelona, y no trobará més sino capellans lamentantse, y lo més trist es que 'ns queixém ab sobra de rahó. La gent que avants venia a nosaltres se 'n va ab ells. De precis ha de haverhi alguna forsa oculta que impulsa aquest moviment de absorció. ¿Es lo fabricant, es lo capitalista, es lo comerciant, es lo marqués acaudalat que mou a las sévas relacions y a to's los elements que d'

ells depenen, fentlos pressió per durlos cap als jesuitas? ¿Son las señoras de aquest ricatros las que més s' esforsan? Vaji vosté a saberho. Lo real y positiu es que 's treballa en aquest sentit, sense moure soroll, sigilosament, pero ab constancia y decisió. Aixis es que avuy en las iglesias ja s' ha perdut fins lo recort dels donatius de altres temps mes felissos. Los feligresos se moren sense fer una deixa, y es que 'ls jesuitas ja s' han cuidat d' escurarlos de viu en viu. Los nostres confessionaris apareixen cada dia mes deserts, y en cambi en los séus hi ha qua sempre y casi hi hauria empentas, si siguiés possible armar barallas dintre de las iglesias. Hasta las misseas, las tristas misseas escassejan: cregui que avuy no n' hi ha pas per tothom qui 'n vol.

—Y 'l bisbe que fá davant de aquest desastre?

—¿Que vol que faci?...

—¿Es possible que s' ho miri tranquilament fument?

—Jo no sé si fuma ó si mastega 'l cigarro. Tinch motius per creure que la professó li va per dintre; y vosté comprendrá que no n' hi ha per menos. Mentres ell ja fa anys que brega per acabar la construcció del seminari, ha de veure com a las sevas barbas y ab sols uns quants mesos los escolapios aixecan un magnífich collegi a Sarriá y 'ls jesuitas un altre, edificis grandiosos, com dugas fortaleas rivals, que proclaman a l' hora la seva opulencia y la nostra miseria. Se diu que 'ls escolapios han trobat grans partidas de diners a rédit; pero en cambi s' assegura que 'ls jesuitas no necessitan tant sisquera anar a Manlleu. ¿Quina im ressió ha de produhirli al nostre Prelat, saber que no fa molts dias un ricatxo de Barcelona va anar als PP. de la companyia y entregantlos 40.000 duros, va dirlos:—«Aceptin aquesta partida y destininla a la construcció de para-rayos pel collegi?» ¿Quaranta mil duros per para-rayos, y ell ab lo seminari sense acabar, y ab algunas iglesias comensadas y ab las obras suspesas per falta de recursos! ¿No creu vosté que n' hi ha per tirar la mitra al foch?

—Lo que jo crech, y li diré ab franquesa, es que las cosas, tal com s' encaminan, exigeixen enérgicas resoluciones. Ja es hora al meu entendre de que 'l bisbe Catalá, imitant al seu gloriós patró Sant Jaume, munti a caball y embesteixi resoltament contra 'ls infels enemichs del clero parroquial.

—Dispersi: aixó es mes aviat dit que fet. Al bisbe no li está bé... ¡Ay Senyor! Cregui que si las cosas van seguint aixis, als capellans, al últim no 'ns quedarán mes recurs que provehirnos de un platet de llauana, y anar cada dia, confosos ab los pobres mendicants, a la porta dels jesuitas y altres convents, a recullir la sopa. Aquest es l' únich porvenir que se 'ns espera.

Vaig deixar al reverendo, sentint per ell una llástima viva y fonda. Están a punt de reproduhirse 'ls temps negres del predomini monacal anterior a l' any 35.

Mes ¡quí sab si 'l dia menos pensat renaixerá també la gran satisfacció ab que acullí 'l clero secular la crema dels convents!

Tal poden posarse las cosas, que hajan de tornar a considerar la ruentor del foch reflectint en los núvols, com l' aurora de la seva redempció.

P. K.

UJMENTJE a las nou del matí, en lo teatro de Novedats, tindrà lloch la solemne distribució de premis als alumnos de las 14 escolas láicas existents a Barcelona y 'l plá.

En los temps actuals de preponderancia jesuítica, es digne de encomi que 'ls partidaris de la ilustració del poble, enarbolin ab més valentia que may la seva honrada bandera.

Podrán los jesuitas conquistar als poruchs y seduhir als hipócritas, pero al verdader poble que pensa ab lo front alt y 'l cos net, al poble republicà no 'l conqueriran may.

L' eminent republicà Salmerón ha sigut objecte a Lisboa de un atropello indigno. Se trobava feya algún temps en aquell país, quan un núcleo de republicans va determinar dedicarli un obsequi, oferentli un dinar a bordo de un barco.

Se 'n enterá 'l govern portugués y enviá 'ls seus esbirros a impedir aquella demostració afectuosa. Y no content ab aixó, feu intimar al senyor Salmerón l' ordre de abandonar lo territori portugués dintre del plasso rigurós de 24 horas.

**

En cap país civilisat se realisan atropellos de semblant naturalesa. La impopularitat del govern de Lisboa, ja prou acentuada, ha pujat de grau al contrariar de una manera tan brutal los sentiments nobles y hospitalaris del poble lussità.

Y a pesar de tot no sería de aquells ministres la culpa entera, si siguiés veritat, com se suposa, que algú desde Madrit va apuntarlos la llissó.

O si no ¿cóm s' explica que 'l nostre govern no haja entaulat las gestions necessarias en defensa dels drets del Sr. Salmerón, que a sa qualitat de ciudadá espanyol reuneix l' alta investidura de diputat de la nació?

¡Quánta miseria! O si s' ho estiman més ¡quánta cordial!

L' emperador de Russia está gravement malalt. Ni la rassa agegantada y forta de la dinastia moscovita pot lliurarse de la decadencia física que amenaça avuy als representants de las institucions monárquicas.

Ab motiu de sa malaltia 's diu que intenta abdicar la corona en un tercer fill, dat que tant lo primer com lo segón no están disposats a portar una vida plena de sobresalts y de contingencias perillosas.

No faltará qui digui que únicament poden acceptar certs puestos las criaturas... porque no tenen enteniement.

¡Quina alegría més gran en lo camp sagastí! ¿Y tot per qué? Sencillament porque va saberse que donya María Cristina va pendre a D. Práxedes en son regi carruatje, acompanyantlo fins al *Hôtel de Londres*.

Ab aquestas petitas mostras de deferencia se contentan aquells antichs liberals elevats avuy a la categoria de cortesans y de lacayos.

No fa molts anys que 'l home del tupé entrava a Barcelona entre 'ls aplausos de la multitud, en un carruatje arrastrat per un grupo d' entusiastas. Llavors seguía las corrents populars.

En cambi avuy... 'm sembla a mí que avuy també l' arrastrarían.

¡Vaya si l' arrastrarían!

Nuestro querido Salvador, com li diuhen los jesuitas, vol ferse célebre de totas las maneras: primer tirant la bomba del Liceo, més tart enjagant el petardo de la seva conversió, y ara últimament acusant en certa manera d' envenenador a un capellà de la parroquia de Sant Pau, que compadescut d' ell, al veurel ab una gran desgana, li portava cada dia una ampollita plena de *caldo de la reyna*.

El *querido Salvador* va arribar a concebir sospitas respecte a las intencions del capellà, y va armarse ab tal motiu un rebombori de cent mil jesuitas, vull dir: de cent mil diables.

Intervenció dels tribunals... sueltos misteriosos a la premsa... y al cap de 'vall una nova impostura del protegit dels reverents pares de la Companyia.

No sería mal que aquestes logressin l' indult de un reo que demostra tan bonas disposicions per l' art de la trapasseria, enduhente'l una vegada indultat, a casa seva, per tot lo que pugués servirlos.

¿Qué passa a Cuba?

Ministres hi ha que volen prescindir dels serveys del general Calleja, y n' hi ha d' altres qu' están disposats a sostenirlo a tota costa.

Y mentres tant la situació de aquell país s' embossa més y més de dia en dia.

¿Qui té rahó? 'ls que volen dimitir al general ó 'ls que s' empenyan en conservar-lo en l' exercici del seu elevat càrrech?

Lo poble espanyol no sab res... Lo poble espanyol sols sab aquella cansó que comensa:

«La Habana se va a perder.»

Y ja sería ocasió que poguessim dir: «Sepase quien es Calleja!»

Las forsas victoriosas del Japó s' han ficat ja en territori xino sense trobar ni sombra de resistencia, sent de creure que arribarán a Pekin sense disparar un tiro.

Los xinos en tant se sublevan contra 'l govern. Vels'hi aquí una civilisació vella, gastada y rutinaria que 'l desploma, mentres un poble més petit, pero que ha acceptat fa temps tots los adelantos de la civilisació europea, se mostra capás d' espargir lo gran imperi als quatre vents.

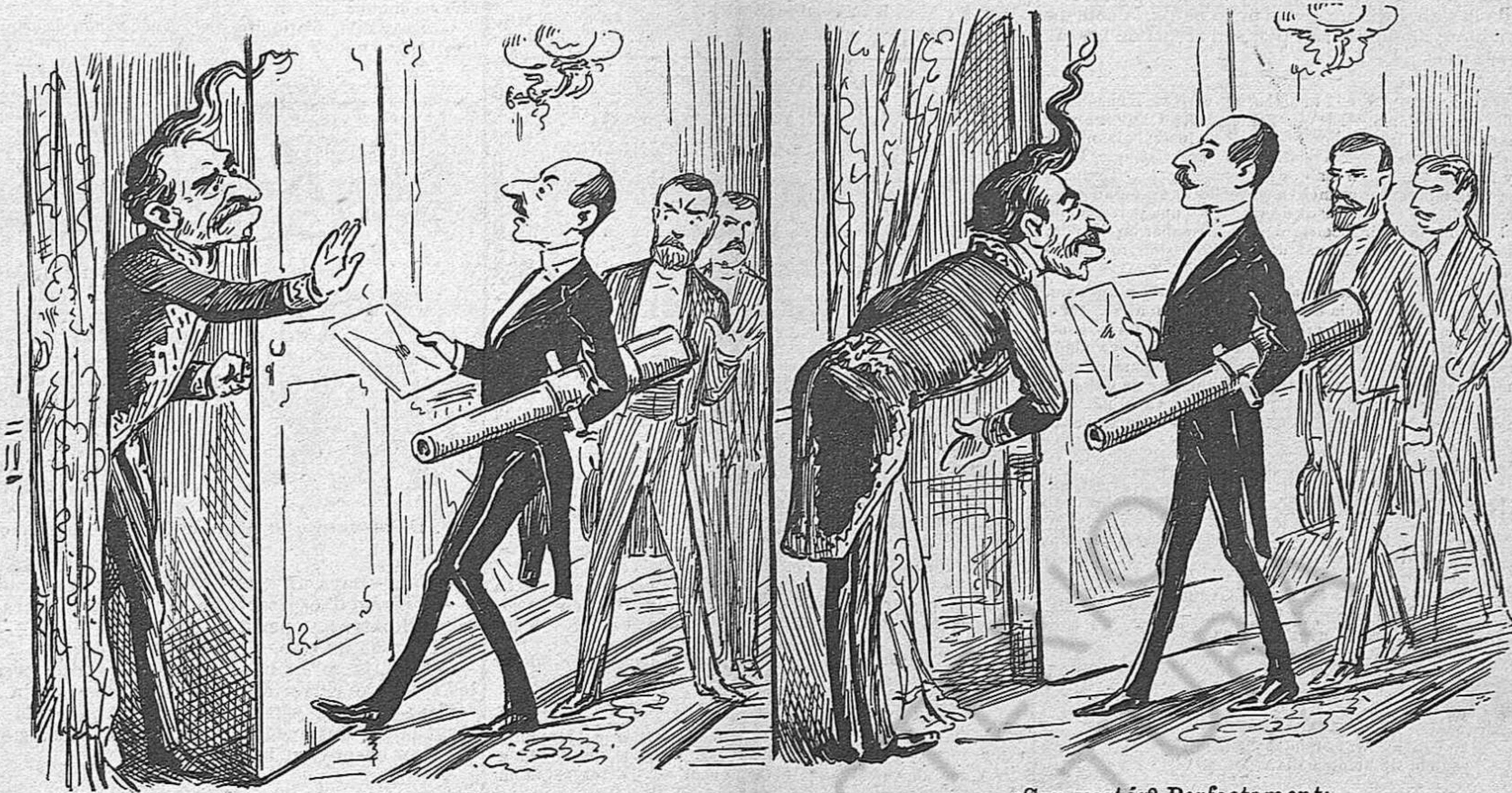
No obstant, al Japó, será molt fácil que li ensenyin prácticament que aquí a Europa no es or tot lo que llú. Ell ha aixecat la llebra, ell l' ha tumbada, y en lo moment de anarla a cullir, tal vegada algú li dirá:

—Deixala estar, xarrich... ¿Que no veus que ab tanta vianda t' enfitarias?

Lo llopeix anglés sobre tot ja s' está esmolant las dents, y 'l os rús, per la seva part no 's descuida y s' afila las unglas.

LA PLANXA DE 'N SAGASTA

—Veníam á visitar...
—¡Enrera! No 's pot entrar.

—¿Son vostés? Perfectament:
ja poden entrá al moment.

sar de tot la telegrafia. Per la casa de camp D. Práxedes s' hi passeja sempre. D. Práxedes es d' aquells homes que sempre fan lo pagés.

Un altre telegrama:
«Según la última combinación diplomática, el señor De la Barra va destinado de primer secretario á Londres.»
Veigin s' hi ha barra á Espanya, que hasta 'n temim per exportarne á Inglaterra.

Lo bisbe de Vich tracta de la qüestió de la ensenyansa y 's mostra escandalisat de una anécdota que relata ell mateix en los següents termes:
«Cert catedrático de un colegi de Medicina que coneguerem en nostra joventut, comensava cada any un día la classe dihent que anava á desmentir al Génesis, en quan aquell assegurava que la dona pariria ab dolor, sent aixís qu' ell s' empenyava á ferla parir sense dolor... per medi del cloroformo.»
Lo bisbe de Vich podrà dir, com afirma, que aixó es una bufonada; pero no podrà negar que té molta gracia, y está més bé... més bé que unas calsas de capellá.

¿No venhen com llegint escrits de bisbes sempre se 'n aprenen de novas?

Ha averiguat un periódich que la major part dels fusells Remington del exercit espanyol s' han anat gastant de tal manera que avuy son inservibles.
Una pregunta: ¿es inservible la dentadura del ministre de la Guerra?

Donchs si cap dent li sorolla
já qué tanta saragata?
No tinguin por que li surti
cap tiro per la culata!

Diu un diari que la Iglesia condemna terminantment las corridas de toros. Y ab tot alguns dels banuys lidiats diumenje á Barcelona, procedeixen de la ganaderia de un pare capellá.
Per lo tant, bé podem dit parodiant al poeta:
«Ateme V. estos toros por el rabo.»

Un dels pochos periódichs de Barcelona qu' han defensat l' intrusisme dels frares en l' ensenyansa es la Dinastia.

Sembla impossible que un periódich que blasona de partidari de las vigents institucions siga tan curt de vista, que no vegi que en últim terme cada colegi d' ensotants ha de convertirse forzosament en una fábrica activa de carlistas.

A no ser que 'l periódich conservador, pel día que gobierni Carlos VII, tinga intenció de conservar lo seu titol actual de La Dinastia.

Una esquadra japonesa composta de 70 barcos avansa per ayguas de la Xina, y 'ls barcos del celest imperi s' esquitllan al véurela.

¡Setanta barcos nada menos! Ja 'm sembla que sensó als xinos:
—Ingim, que bé una bandada de 70 tunyinas!

Los posibilistas adherits á la monarquia, están queixosos de que ningú 'ls atengui, y 's diu que al obrirse las Corts formularán una enérgica protesta. Ells creuhen que qui no plora no mama, y 'ls infelissos no comprenen que 'ls dos pits de la dida ja están ocupats.

Y per ells ja no hi ha puesto
ni de dia ni de nit:
per lo tant si mamar volen,
ja ho saben: maminse 'l dit.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Pas-ta-na-ga.*
- 2.ª ENDEVINALLA.—*Grill.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La Dolores.*
- 4.ª ROMBO.—
G A T
G O R R A
C A R D O N A
T R O N A
A N A
A

5.ª GEROGLIFICH.—*Petit sant, gran festa.*
Han endavinat totas las soluciones los ciudatans J. Ferraté Capdevila, J. Camprubi, E. Clarassó y Tomás Mas y Capmás; n' han endavinadas 4, J. Mosca d' or, A. Suñer Teyas, Miquel de las Dallas, Mero S. y J. Español, A. B. Zamora, J. Llimona y Pere Carreras; 3, F. de P. Brunet, J. Costa y Pomés y F. Vallés B.; y 1 no més, J. Pallarés.

XARADA

En los barcos ma primera
ma segunda es vegetal;
també ho es la dos-tercera
y 'l que quarta no es formal.
Gran total en lo seu cor
sent lo jove enamorat,
y jo puch dirho lector,
perque jo m' hi he trabat.

ANAGRAMA

Ahir vaig trobar la Tot
frente al carrer de Copons
que venia de comprar
una total de turrons.

CONVERSA

—Pep ¿ahont vas?
—A la capella de Sant Roch.
—¿A que fé?

—Tinch cita donada ab la majordona del rector de...
—¿De quin poble?
—Ben clarament t' ho he dit: ¿quina necessitat tinch de repetirho?

E. CARRETÉ.

TRENCA-CLOSCAS

SARA NUA
BADALONA

Formar ab aquestas llettras lo titol de una comedia catalana
GAYTER DEL PANADÉS.

GEROGLIFICH

A mar
FLIX
A mar
RE
FLIX

SAMUEL GRAU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: Pep de Gracia, A. B. Zamora, Constantí P. Ll., Jaume Arqués, Pere Carreras, J. Gran Llanes, A. Tilop, A. Sunyer Teyas, E. Clarassó, Un Tonto, F. Vallé B., Mero S. y J. Espanyol, J. Sile-rich, Miquel de las Dallas, Jascinto Sala, S. B., J. O. F., S. Borrut Solé, Ramón Buirén, Pepet Iborra, H. Vilá, Fill d' en Senza, A. Sals, A. Pallejá, Aficionat al brequil, J. Morera, Mr. Starp Aliv, T. M. B., Catalá, J. N., J. Sanasgua, J. Cassjuana y Varos companys.—*Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadáns: S. Barba, Mij que si, Joan Ferraté, M. Giralt (Rosella), J. Roig Cordomi, Rautell, J. Pons (Xarrami), Un Apotecari, Mátalas Callandu, A. Pujadas C., J. S. Nas de Vicari, Samuel Gran, J. Bagnúá S., Pere Prats Vila, Aguilera, Maquinista, Ramón Martí, y Un Aparent.—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá J. Lladalisa: Alguna cosa hi anirà.—J. Costa y Pomés: No va prou bé.—Angel Silvestre: ¡Quina llástima que la primera composició siga tan difusa: en fi, alguna cosa aprofitarem.—P. F., (Manresa): La noticia no val la pena.—Martí Giol: Enterats.—J. Moir: La del trovador no 'ns satisfi: l' altra es una mica massa llarga.—J. Negre y Farigola: Veurém de aprofitaria.—S. Palmerola: Los dibuixos no son del género del almanach.—J. U.ón: Va bé; pero més los versos que la prosa.—M. Rusec: L' hi agraheim molt la remesa, y procurarem tenir present, totas las sévas advertencias.—Andressillo: Va molt bé.—Vidal Melós: Com espatotxada qu' es, peca d' excessivament llarga.—L' Escaler: Ho insertarem.—J. Brotar: ¿Quin interés creu vosté que pot tenir pels lectores de nostros periódichs la noticia que 'ns dona? Entauli las reclamacions qu' es lo que correspon. Lo que 'ns envia no pot aprofitarse.—J. Staramsa: Va bé.—R. S. Es flux.—F. Coma: Li agraheim la noticia.—A. Viader: Tal com tenim montat lo servey ens es difícil y penós retrotréure'ns á cartas anteriors. De lo que 'ns envia alguna cosa aprofitarem.—A. Pallejá: No 'ns serveix: més sal!—Ramón Llei: Las insertarem totas dugas.—J. Vilaseca: Gracias per l' envió.—J. Puig Cassanyas: Li agraheim la complacencia.—Pepet del Vendrell: Resulta molt flux.—A. del Corral: Rebudas las composicions modificadas.—Pica-rochs: Hi ha molt bona intenció; desgraciadament no hi ha literatura.—Quim Feu y Píko: Ho trobém una mica massa forsat.—Silvestre Xato.—No 'ns fa 'l pes.—V. Andrés: Lo sonet es lo que 'ns va millor.—O. X. Está bé.—Marimón Palasac: No hi trobém lo compte.—Follet: Li agraheim l' envió.—J. Escarbs Vived: No 'ns agrada prou.—Galtés: De l' article podría aprofitarse l' idea: en quant á la forma hi ha falta de garbo.—Ara-hi-corro: Está molt bé.—Carbassot: Li agra-him la remesa.—J. Carcassó: La publicarem.—J. Oller: No 'ns fa 'l pes.—R. Molt bé y gracias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA